

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 581

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 iulie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE				
176.		179.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2016 privind stabilirea unor măsuri de simplificare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative	5
641.	2-3	644.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2016 privind stabilirea unor măsuri de simplificare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative.....	5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
	3	Decizia nr. 67 din 21 februarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local	6-9	
		Decizia nr. 431 din 21 iunie 2017 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 ¹ , art. 149 ² alin. (6), art. 149 ³ și art. 149 ⁴ din Regulamentul Senatului	10-14	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
178.	4	148.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate privind aprobarea modalității de plată a taxei de acreditare, valabilă pentru ciclul de acreditare corespunzător perioadei 2017—2021	15
643.	4	150.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate privind aprobarea tarifului orar de plată a serviciilor prestate de către evaluatorii de servicii de sănătate în cadrul comisiilor de evaluare a unităților sanitare în vederea acreditării în ciclul de acreditare corespunzător perioadei 2017—2021	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind transmiterea unor imobile aferente infrastructurii portuare din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor aflate în concesiunea Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați în domeniul public al județului Tulcea**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — (1) Se aprobă transmiterea imobilelor aferente infrastructurii portuare, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege, din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor aflate în concesiunea Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați în domeniul public al județului Tulcea, în scopul realizării unor obiective de investiții în Portul Tulcea și al desfășurării unor activități de interes public județean sau local, în condițiile legii.

(2) Bunurile prevăzute în anexă se declară din bunuri de interes public național în bunuri de interes public județean.

(3) Contractul de concesiune încheiat între Ministerul Transporturilor și Compania Națională „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați se va modifica în mod corespunzător, în condițiile legii.

Art. 2. — (1) Bunurile imobile prevăzute în anexă care reprezintă infrastructura portuară se vor exploata potrivit destinației de la momentul transferului, cu respectarea reglementărilor în vigoare privind administrarea infrastructurii de transport naval și navigația pe căile navigabile interioare.

(2) În cazul în care nu se respectă destinația bunurilor prevăzute în anexă, acestea revin de drept în domeniul public al statului, în condițiile Legii nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Ministerul Transporturilor va verifica respectarea prevederilor alin. (2).

Art. 3. — Fondurile necesare pentru întreținerea și repararea bunurilor imobile prevăzute în anexă se asigură din veniturile obținute din administrarea și exploatarea acestora și, în completare, de la bugetul județului Tulcea, în condițiile legii.

Art. 4. — Predarea-preluarea bunurilor imobile prevăzute în anexă se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, la valoarea de inventar a acestora, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. 5. — Consiliul Județean Tulcea preia toate drepturile și obligațiile aferente bunurilor imobile prevăzute în anexă de la data semnării protocolului de predare-preluare, cu excepția creanțelor și obligațiilor de plată ale Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați, aferente bunurilor imobile prevăzute în anexă, existente la data semnării protocolului de predare-preluare, care vor fi încasate, respectiv plătite de Compania Națională „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați.

Art. 6. — În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Transporturilor împreună cu Ministerul Finanțelor Publice vor elabora un proiect de hotărâre privind modificarea anexei nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu prevederile prezentei legi, care va fi adoptat de Guvern.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 18 iulie 2017.
Nr. 176.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilelor aferente infrastructurii portuare care se transmit din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor aflate în concesiunea Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați în domeniul public al județului Tulcea

Nr. crt.	Persoana juridică de la care se transmite bunul imobil/CUI	Persoana juridică la care se transmite bunul imobil/CUI	Codul de clasificare	Denumirea bunului care se transmite	Descrierea tehnică a bunului (pe scurt)	Nr. cadastral	Adresa	Valoarea de inventar (lei)	Situația juridică	
									Baza legală	În administrare/concesiune
1.	Ministerul Transporturilor/ 13633330	Județul Tulcea — domeniu public/4321607	8.18.02 Nr. MF. 33902	Cheu fluvial de la G.F. veche în aval	Cheu vertical pereat, L = 557 ml	31481-C7	Țara: România; județul: Tulcea; MRJ Tulcea: —; nr: —; faleza Tulcea	301.137	Legea nr. 219/1998*) Hotărârea Guvernului nr. 518/1998	concesionat

Nr. crt.	Persoana juridică de la care se transmite bunul imobil/CUI	Persoana juridică la care se transmite bunul imobil/CUI	Codul de clasificare	Denumirea bunului care se transmite	Descrierea tehnică a bunului (pe scurt)	Nr. cadastral	Adresa	Valoarea de inventar (lei)	Situația juridică	
									Baza legală	În administrare/ concesiune
2.	Ministerul Transporturilor/ 13633330	Județul Tulcea — domeniu public/4321607	8.18.02 Nr. MF. 33903	Pereu în dreptul Gării fluviale	Cheu pereat L = 156 ml	31481-C6	Țara: România; județul: Tulcea; MRJ Tulcea: —; nr: —; faleza Tulcea	6	Legea nr. 219/1998*) Hotărârea Guvernului nr. 518/1998 Hotărârea Guvernului nr. 1.441/2007	concesionat
3.	Ministerul Transporturilor/ 13633330	Județul Tulcea — domeniu public/4321607	8.18.02 Nr. MF. 33904	Pereu amonte Gara fluvială	Cheu pereat L = 144 ml	31481-C5	Țara: România; județul: Tulcea; MRJ Tulcea: —; nr: —; faleza Tulcea	80	Legea nr. 219/1998*) Hotărârea Guvernului nr. 518/1998	concesionat
4.	Ministerul Transporturilor/ 13633330	Județul Tulcea — domeniu public/4321607	8.18.02 Nr. MF. 33905	Cheu dane pasageri	Cheu pereat L = 700 ml	31481-C4	Țara: România; județul: Tulcea; MRJ Tulcea: —; nr: —; faleza Tulcea	1.511.522	Legea nr. 219/1998*) Hotărârea Guvernului nr. 518/1998	concesionat

*) Legea nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor a fost abrogată prin art. 305 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, abrogată la rândul ei de Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind transmiterea unor imobile aferente infrastructurii portuare din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor aflate în concesiunea Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați în domeniul public al județului Tulcea

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind transmiterea unor imobile aferente infrastructurii portuare din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Transporturilor aflate în concesiunea Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați în domeniul public al județului Tulcea și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 17 iulie 2017.
Nr. 641.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2017 pentru modificarea art. 1 alin. (1) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome și pentru modificarea art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29 din 30 martie 2017 pentru modificarea art. 1 alin. (1) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau

majoritar de stat, precum și la regiile autonome și pentru modificarea art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 235 din 5 aprilie 2017.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 18 iulie 2017.
Nr. 178.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2017 pentru modificarea art. 1 alin. (1) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome și pentru modificarea art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2017 pentru modificarea art. 1 alin. (1) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome și pentru modificarea art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 17 iulie 2017.
Nr. 643.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2016 privind stabilirea unor măsuri de simplificare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41 din 28 iunie 2016 privind stabilirea unor măsuri de simplificare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 30 iunie 2016, cu următoarele modificări:

1. La articolul 14, punctul V.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. La articolul 20, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (7), cu următorul cuprins:

«(7) Instituțiile publice și organele de specialitate ale administrației publice solicită extras de pe cazierul judiciar, în baza consimțământului expres al persoanei pentru care se efectuează verificări specifice.»

2. La articolul 14 punctul V.2, alineatul (4) al articolului 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

«(4) În extrasul de pe cazierul judiciar transmis instituțiilor publice și organelor de specialitate ale administrației publice se înscriu date conform prevederilor art. 17 și 18.»

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 18 iulie 2017.

Nr. 179.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2016 privind stabilirea unor măsuri de simplificare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2016 privind stabilirea unor măsuri de simplificare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 17 iulie 2017.

Nr. 644.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 67**

din 21 februarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, excepție ridicată de Nicolaie Radu în Dosarul nr. 2.451/120/2015 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.577D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 15 decembrie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, domnul procuror Liviu Drăgănescu, și în prezența reprezentantului Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. din București, domnul consilier juridic Vasile Claudiu Ciocârdel, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 19 ianuarie 2017, când, în temeiul aceluiași dispoziții din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea, succesiv, pentru 31 ianuarie 2017 și 21 februarie 2017, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 23 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.451/120/2015, **Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local**, excepție ridicată de Nicolaie Radu, într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva unor hotărâri de acordare a despăgubirilor.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia arată, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale, întrucât instituie un regim discriminatoriu în materia acordării despăgubirilor persoanelor îndreptățite în caz de expropriere, creând un regim mai favorabil statului, dar contravin și interesului public ce vizează garantarea dreptului la un mediu de viață sănătos. Totodată, se încalcă dreptul la justă despăgubire al persoanelor expropriate pentru cauză de utilitate publică.

5. **Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă** și-a exprimat opinia în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției de

neconstituționalitate. Astfel, se arată că este dreptul legiuitorului de a stabili cuantumul despăgubirilor și modul de calcul al acestora, precum și de a le limita în anumite cazuri, justificate de realizarea unui obiectiv de interes public, atunci când această limitare este proporțională cu interesul urmărit.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. Acesta arată că, în realitate, autorul este nemulțumit de cuantumul despăgubirilor acordate prin două acte administrative emise în cadrul procedurii de expropriere, pentru două suprafețe de teren — categoria de folosință pădure. Fiind în prezența unei proceduri speciale, cea de expropriere, stabilirea cuantumului despăgubirilor pentru scoaterea, definitivă ori temporară, a terenurilor necesare pentru obiectivele de interes național, județean și local din circuitul agricol și, respectiv, din fondul forestier național se realizează după regulile stabilite, în acest sens, de legislația în materie. Faptul că legiuitorul a statuat ca, pe lângă despăgubirile stabilite în cadrul procedurii de expropriere, să nu se acorde și alte sume de bani prevăzute în alte acte normative nu reprezintă o atingere adusă principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție, în condițiile în care normele criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010. Prevederile legale criticate au următoarea formulare: „*Scoaterea, definitivă ori temporară, a terenurilor necesare pentru obiectivele de interes național, județean și local din circuitul agricol și, respectiv, din fondul forestier național se exceptează de la plata taxelor prevăzute la art. 92 alin. (4) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv a taxelor și a celorlalte sume*

datorate potrivit art. 33 alin. (2) lit. h), art. 36 alin. (2), art. 41 și 42 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare, și art. 42 alin. (3) lit. h) din Legea îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, republicată, cu completările ulterioare.”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 4 alin. (2) privind nediscriminarea, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 35 privind dreptul la un mediu sănătos, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și în art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 41 alin. (1) lit. b)—d) și ale art. 42 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, sunt în strânsă legătură cu dispozițiile legale criticate. Acestea au fost modificate ulterior, Codul silvic fiind republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 12 august 2015. Prevederile în vigoare la data exproprierii autorului excepției de neconstituționalitate (2014) aveau următoarea formulare:

— Art. 41 alin. (1) lit. b)—d): „(1) Pentru terenurile scoase definitiv din fondul forestier, în cazurile prevăzute la art. 36 și 37, obligațiile bănești sunt următoarele: [...]

b) contravaloarea terenului scos definitiv din fondul forestier, care se achită proprietarului terenului pentru terenurile proprietate privată a persoanelor fizice, juridice sau proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale, iar pentru terenurile proprietate publică a statului, administratorului pădurilor proprietate publică a statului, făcându-se venit la fondul de conservare și regenerare a pădurilor;

c) contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității tehnice, care se achită proprietarului terenului pentru terenurile proprietate privată a persoanelor fizice, juridice sau proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale, iar pentru terenurile proprietate publică a statului, administratorului pădurilor proprietate publică a statului, făcându-se venit la fondul de conservare și regenerare a pădurilor;

d) contravaloarea obiectivelor dezafectate; în cazul pădurilor proprietate publică a statului, aceasta se achită administratorului, iar pentru celelalte categorii de proprietate forestieră se achită proprietarului;”;

— Art. 42 alin. (1) lit. b)—d): „(1) Pentru terenurile care se ocupă temporar din fondul forestier, în cazurile prevăzute la art. 39, obligațiile bănești sunt următoarele: [...]

b) chiria, care se achită proprietarului, în cazul fondului forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice, respectiv al celui proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale; pentru fondul forestier proprietate publică a statului, 50% din chirie se depune în fondul de conservare și regenerare a pădurilor și 50% se achită administratorului;

c) contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității tehnice, care se achită proprietarului terenului pentru terenurile proprietate privată a persoanelor fizice și juridice și proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale; pentru fondul forestier proprietate publică a statului, contravaloarea pierderii de creștere se achită administratorului, care o depune în fondul de conservare și regenerare a pădurilor;

d) valoarea obiectivelor dezafectate de pe terenurile respective; în cazul pădurilor proprietate publică a statului, aceasta se achită administratorului, iar în celelalte cazuri se achită proprietarului;”.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că expropriatorul are obligația consemnării sumelor individuale reprezentând plata despăgubirii la dispoziția

proprietarilor de imobile după ce, în prealabil, au fost aprobați indicatorii tehnico-economici, documentațiile de urbanism și amenajare a teritoriului sau documentațiile topo-cadastrale, după caz [art. 7 din Legea nr. 255/2010]. Decizia de expropriere se emite ulterior consemnării acestor sume, iar, potrivit art. 9 alin. (4) din Legea nr. 255/2010, transferul dreptului de proprietate asupra imobilelor din proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea expropriatorului operează de drept la data emiterii actului administrativ de expropriere de către expropriator. După emiterea deciziei de expropriere, expropriatorul numește comisia de verificare a dreptului de proprietate ori a altui drept real în temeiul căruia cererea a fost formulată și constată acceptarea sau, după caz, neacceptarea cuantumului despăgubirii de către proprietar sau titularii altor drepturi reale asupra imobilului supus exproprierii [art. 18 din Legea nr. 255/2010]. Expropriatul nemulțumit de cuantumul despăgubirii se poate adresa instanței judecătorești competente în termenul general de prescripție, acțiune care se soluționează potrivit dispozițiilor art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică [art. 22 alin. (1) și (3) din Legea nr. 255/2010].

14. Art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 reglementează procedura judiciară a exproprierii, în accepțiunea căreia despăgubirea se compune din valoarea reală a imobilului și din prejudiciul cauzat proprietarului sau altor persoane îndreptățite [art. 26 alin. (1) din Legea nr. 33/1994]. La calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de **prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială**, la data întocmirii raportului de expertiză, precum și **de daunele aduse proprietarului** sau, după caz, altor persoane îndreptățite, luând în considerare și dovezile prezentate de aceștia [art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994], ceea ce reflectă exigența referitoare la dreapta despăgubire cuprinsă în art. 44 alin. (3) din Constituție.

15. Curtea reține că Legea nr. 33/1994 reprezintă cadrul normativ general în materie de expropriere, în timp ce Legea nr. 255/2010 constituie reglementarea specială în materie de expropriere atunci când această măsură este dispusă în vederea realizării unor obiective specifice de interes național, județean și local, astfel cum acestea sunt stabilite în art. 1 din lege. Caracterul special al reglementării rezultă, așadar, din specificul soluțiilor legislative preconizate raportate la categoria particulară de situații vizate [art. 15 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010]. În privința stabilirii cuantumului despăgubirii, reglementarea specială face trimitere la cea generală, mai exact la art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, fiind, astfel, completată în mod corespunzător. În schimb, atunci când reglementează stabilirea cuantumului despăgubirii în privința terenurilor din fondul forestier național, norma specială nu mai trimite la norma generală în materia exproprierii. Astfel, Curtea constată că art. 14 din lege cuprinde, de asemenea, o normă de trimitere, însă, ținând cont de categoria de teren vizată, trimiterea este realizată la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic în sensul că scoaterea, definitivă ori temporară, a terenurilor din fondul forestier național se realizează cu exceptarea *tale quale* de la plata „taxelor și a **celorlalte sume datorate potrivit art. 33 alin. (2) lit. h), art. 36 alin. (2), art. 41 și 42 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare, și art. 42 alin. (3) lit. h) din Legea îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, republicată, cu completările ulterioare**”.

16. Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 41 alin. (1) lit. b)—d) și ale art. 42 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 46/2008

privind Codul silvic, ori de câte ori terenul unei persoane este scos definitiv din fondul forestier național ori este ocupat temporar, quantumul despăgubirii se calculează după criteriile stabilite prin acestea și, în consecință, dată fiind natura distinctă a acestor terenuri, reflectă într-o manieră specifică exigența constituțională referitoare la dreapta despăgubire în caz de expropriere. Astfel, chiar dacă reglementarea specială impune alte criterii de determinare a quantumului despăgubirii față de cea generală în privința terenurilor din fondul forestier național, rezultatul urmărit este același, și anume ca exproprierea să fie realizată cu o dreaptă despăgubire, ceea ce înseamnă că legiuitorul a dat substanță conceptului de egalitate materială între persoanele proprietare ale unor terenuri care fac parte din diverse categorii de folosință.

17. Având în vedere că redactarea textului legal criticat înlătură de la stabilirea quantumului despăgubirii dispozițiile legale anterferite în cazul scoaterii definitive din fondul forestier a terenului în cauză, rezultă că, pe lângă taxele datorate [art. 41 alin. (1) lit. a)], nu se plătesc sub formă de despăgubire nici **celelalte sume datorate**, respectiv: contravaloarea terenului, contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității tehnice și contravaloarea obiectivelor dezafectate, respectiv în cazul exproprierii realizate prin compensare. De asemenea, în cazul scoaterii temporare din fondul forestier național a terenului din fondul forestier, ipoteză subsumată tot unei exproprieri, nu se plătesc sub formă de despăgubire, așadar, pe lângă taxele datorate [art. 42 alin. (1) lit. a)], nici **celelalte sume datorate**, respectiv: chiria, contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității tehnice și valoarea obiectivelor dezafectate de pe terenurile respective. Ca atare, textul legal criticat, realizând o exceptare atât de la plata taxelor datorate în temeiul art. 41 alin. (1) lit. a) și art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 46/2008, cât și de la celelalte sume datorate în temeiul aceluiași text legal, sume care sunt parte a despăgubirii în caz de expropriere, face inaplicabile criteriile de determinare a despăgubirii datorate pentru terenurile expropriate din fondul forestier național, reglementând, practic, un transfer silit de proprietate cu titlu gratuit în proprietatea statului.

18. Astfel, prin efectul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 255/2010, persoana supusă unei măsuri de expropriere ce privește un teren din fondul forestier național nu mai este despăgubită, prevederile legale criticate excluzând-o de la acest beneficiu. Prin urmare, proprietarul unui astfel de teren nu numai că este lipsit de dreptul său de proprietate, dar se vede exclus și de la beneficiul unor despăgubiri ce trebuie să însoțească în mod firesc măsura exproprierii. În aceste condiții, Curtea constată că textul legal criticat pune în discuție o diferență de tratament juridic care nu este justificată în mod obiectiv și rațional, creând o discriminare evidentă, pe de o parte, în interiorul sferei normative a reglementării criticate, și anume între persoanele proprietare ale unui teren din fondul forestier național și celelalte persoane titulare ale unui drept de proprietate asupra altor categorii de terenuri, iar, pe de altă parte, între persoanele proprietare ale unui teren din fondul forestier național care sunt expropriate pentru realizarea obiectivelor prevăzute de Legea nr. 255/2010 și cele proprietare ale unui teren din fondul forestier național sau din alte categorii de folosință, care sunt expropriate pentru realizarea altor obiective, ce excedează legii menționate.

19. Or, Curtea a statuat în jurisprudența sa că principiul egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Astfel, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, sau Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014).

20. În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Merck împotriva Belgiei*, paragraful 33, și prin Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Borden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60]. Totodată, prin Hotărârea din 6 aprilie 2000, pronunțată în Cauza *Thlimmenos împotriva Greciei*, paragraful 44, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a exista justificări obiective și rezonabile (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 28 octombrie 1987, pronunțată în Cauza *Inze împotriva Austriei*, paragraful 41), ci și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără a exista justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite.

21. Așadar, Curtea constată că legiuitorul, în mod nejustificat, tratează, diferențiat persoanele proprietare ale terenurilor expropriate din fondul forestier național în baza Legii nr. 255/2010, atât față de cele vizate de Legea nr. 33/1994, cadrul general în materie de expropriere, sau Legea nr. 46/2008, cadrul general în materia stabilirii obligațiilor bănești în privința scoaterii terenurilor din fondul forestier național, cât și față de cele vizate de Legea nr. 255/2010 dacă dreptul acestora de proprietate poartă asupra altor categorii de terenuri. În aceste condiții, Curtea constată încălcarea art. 16 alin. (1) și a art. 44 alin. (2) din Constituție în componenta sa referitoare la egala ocrotire a dreptului de proprietate [cu privire la conceptul constituțional de ocrotire egală a proprietății, a se vedea și Decizia nr. 177 din 15 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, Decizia nr. 5 din 4 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 5 martie 1999, sau Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragrafele 24—28].

22. În continuare, Curtea reamintește jurisprudența sa potrivit căreia dreptul de proprietate este acel drept civil subiectiv care dă expresie apropierea unui lucru, permițând titularului acestuia să posede, să folosească și să dispună de acel lucru, în putere proprie și în interes propriu, însă în cadrul și cu respectarea dispozițiilor legale [a se vedea, Decizia nr. 67 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 28 aprilie 2014].

23. Curtea Constituțională mai reține că, în conformitate cu regimul constituțional al dreptului de proprietate, trecerea silită în proprietatea statului a unor bunuri proprietate privată se poate realiza prin expropriere, în condițiile prevăzute la art. 44 alin. (3) și (5) din Constituție, sau prin confiscare, în cazul bunurilor destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții, în condițiile prevăzute la alin. (9) al aceluiași articol. Aceste dispoziții constituționale constituie garanții ale dreptului de proprietate privată, care nu pot fi eludate [a se vedea și Decizia

nr. 4 din 3 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 30 iulie 1992, Decizia nr. 682 din 19 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 27 ianuarie 2015, paragraful 31, și Decizia nr. 541 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 834 din 21 octombrie 2016, paragraful 30].

24. Curtea reține, de asemenea, că art. 44 alin. (3) din Constituție prevede: „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire*”. Deși în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat faptul că obiective legitime, de utilitate publică, cum ar fi realizarea unor reforme economice sau de justiție socială, pot milita pentru o indemnizație inferioară valorii de piață a imobilului (Hotărârea din 21 februarie 1986, pronunțată în Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 54), Curtea Constituțională reține că despăgubirea trebuie să fie justă și să privească toate elementele care au cauzat apariția prejudiciului suferit de persoana expropriată. Curtea a constatat în jurisprudența sa [a se vedea Decizia nr. 395 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 7 noiembrie 2013] că reglementarea internă în domeniul exproprierii este mai favorabilă decât cea consacrată prin art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, deoarece art. 26 din Legea nr. 33/1994 prevede că exproprierea cuprinde valoarea „reală” a imobilului și despăgubirile convenite proprietarului și altor persoane îndreptățite, iar la stabilirea despăgubirii se are în vedere prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele în aceeași unitate administrativ-teritorială, adică prețul de piață al acestora la momentul realizării efective a exproprierii.

25. Raportat la cauza de față, Curtea reține că este opțiunea legiuitorului de a excepta statul prin reprezentanții săi de la plata unor taxe, cum ar fi taxa pentru scoaterea definitivă a terenurilor din fondul forestier național (care, în mod normal, se depune în fondul de ameliorare a fondului funciar cu destinație silvică, aflat la dispoziția autorității publice centrale care răspunde de silvicultură), având în vedere necesitatea realizării unor obiective de interes național și local. Însă, opțiunea sa de a excepta statul (prin reprezentanții săi, în calitate de expropriator) de la plata despăgubirii care în mod firesc însoțește orice măsură de expropriere apare ca fiind neconstituțională. Așadar, prin neluarea în considerare a criteriilor stabilite la art. 41 alin. (1) lit. b)—d) și art. 42 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 46/2008 în

determinarea cuantumului despăgubirii, se ajunge la golirea de conținut a acesteia, din moment ce este doar proclamată, fără, însă, a fi efectivă. Indiferent de scopul pentru care au fost expropriate terenurile, de categoria de folosință a acestora sau de natura obiectivelor care urmează a fi edificate pe terenurile expropriate, statul trebuie să acorde o dreptă despăgubire care se determină luând în considerare criteriile specifice fiecărei categorii de terenuri. Or, în măsura în care despăgubirea pentru exproprierea realizată în privința terenurilor din fondul forestier nu cuprinde elementele prevăzute de art. 41 alin. (1) lit. b)—d) și art. 42 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 46/2008 din Legea nr. 46/2008, Curtea nu poate decât să constate că textul legal criticat reglementează, în mod implicit, un transfer silit de proprietate realizat cu titlu gratuit în favoarea statului. Prin urmare, în lipsa caracterului drept al despăgubirii, Curtea constată că au fost încălcate prevederile art. 44 alin. (3) din Constituție.

26. Curtea nu contestă că, în fapt, se acordau anumite despăgubiri aferente exproprierii dispuse, precum în dosarul de față, însă, temeiul juridic, precum și criteriile de determinare a acestora nu sunt clar reglementate, din moment ce conținutul normativ al legii speciale prevede *expressis verbis* exceptarea din cuantumul despăgubirii a unor elemente esențiale, precum contravaloarea terenului expropriat sau contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității tehnice. Prin urmare, îi revine legiuitorului sarcina de a stabili un cadru legislativ clar și coerent în privința modalității de stabilire a despăgubirilor pentru terenurile expropriate din fondul forestier național în conformitate cu exigențele constituționale stabilite prin prezenta decizie.

27. În aceste condiții, având în vedere considerentele de mai sus, Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă în art. 14 din Legea nr. 255/2010, potrivit căreia scoaterea, definitivă ori temporară, din fondul forestier național, a terenurilor necesare pentru obiectivele de interes național, județean și local se exceptează de la plata despăgubirilor prevăzute de art. 41 alin. (1) lit. b)—d) și art. 42 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, convenite persoanelor fizice și persoanelor juridice private încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 44 alin. (2) și (3) din Constituție.

28. În fine, în ceea ce privește prevederile art. 35 privind dreptul la un mediu sănătos din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolaie Radu în Dosarul nr. 2.451/120/2015 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și constată că soluția legislativă cuprinsă în art. 14 din Legea nr. 255/2010, potrivit căreia scoaterea, definitivă ori temporară, din fondul forestier național a terenurilor necesare pentru obiectivele de interes național, județean și local se exceptează de la plata despăgubirilor prevăzute de art. 41 alin. (1) lit. b)—d) și art. 42 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, convenite persoanelor fizice și persoanelor juridice private, este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 februarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 431

din 21 iunie 2017

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149¹, art. 149² alin. (6), art. 149³ și art. 149⁴ din Regulamentul Senatului

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Senatului nr. 37/2017 privind modificarea și completarea Regulamentului Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, sesizare formulată de un număr de 26 de senatori.

2. Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 6.678 din 30 mai 2017 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.876C/2017.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate se arată că art. 149¹ alin. (1) și (2) din Regulamentul Senatului încalcă principiul bicameralismului perfect reglementat prin art. 150—151 din Constituție, raportat la principiul bicameralismului diferențiat funcțional rezultat din art. 75 din Constituție, precum și principiul autonomiei parlamentare, consacrat de art. 64 din Constituție.

4. În acest sens se arată că din interpretarea sistematică a Constituției rezultă că intenția constituantului român a fost aceea de a consacra două proceduri parlamentare diferite (i) procedura de legiferare aplicabilă în cazul legilor organice și ordinare (procedura legislativă obișnuită) și (ii) procedura de legiferare aplicabilă în cazul legilor constituționale (procedura de revizuire a Constituției). Dacă pentru procedura legislativă obișnuită a fost introdus principiul bicameralismului diferențiat, prin instituirea sistemului dezbaterii legii în cele două Camere care au, alternativ, competență de Cameră de reflecție, respectiv de Cameră decizională, în cazul procedurii de revizuire a Constituției, legiuitorul constituant derivat a menținut bicameralismul perfect, care fusese consacrat de legiuitorul constituant originar atât în cazul procedurii de revizuire a Constituției, cât și în cazul procedurii legislative obișnuite. În consecință, competența diferită a Camerelor în momentul sesizării lor cu un proiect/propunere legislativă trebuie respectată numai în cazul procedurii legislative obișnuite, nu și în ipoteza procedurii de revizuire a Constituției. Revizuirea Constituției nu este expres menționată în corpul art. 75 din Constituție, iar textul Constituției nu cuprinde vreo ordine de sesizare a Camerelor Parlamentului în privința acestei proceduri; din contră, ea se constituie într-o procedură distinctă reglementată de art. 150—152 din Constituție de cea aplicabilă în cazul procedurii legislative obișnuite.

5. Ordinea constituțională de sesizare a Camerelor în cazul procedurii legislative obișnuite are caracter imperativ, nerespectarea sa constituind o cauză de inadmisibilitate a inițiativei legislative. În cadrul procedurii de revizuire a Constituției, întrucât Legea fundamentală nu a reglementat o ordine de sesizare a Camerelor Parlamentului, inițiativele de revizuire pot fi depuse la oricare din cele două, întrucât Camerele au atribuții identice în această materie.

6. Lipsa unei dispoziții constituționale cu privire la Camera care trebuie să fie prima sesizată în procedura de revizuire a Constituției nu poate fi completată cu dispozițiile din procedura de legiferare obișnuită. Tăcerea legiuitorului constituant cu privire la această etapă din procedura de legiferare echivalează cu opțiunea acestuia de a nu îngrădi libertatea inițiatorilor de a sesiza oricare dintre cele două Camere atunci când decid să își exercite dreptul de a iniția revizuirea Constituției și de a permite oricărei Camere să fie sesizată cu un astfel de act normativ. Un argument suplimentar în acest sens este și art. 151 alin. (2) din Constituție, prin care legiuitorul constituant derivat a păstrat exclusiv în cazul procedurii de revizuire a Constituției medierea în situația în care cele două Camere adoptă texte diferite, ceea ce echivalează cu menținerea caracterului special al procedurii de revizuire a Constituției față de procedura de legiferare obișnuită utilizată pentru adoptarea legilor organice și ordinare. Se mai arată că revine puterii constituante competența stabilirii etapelor din procedura de legiferare, și nu unei Camere a Parlamentului, respectiv Senatului prin intermediul regulamentului parlamentar.

7. Se arată că art. 149¹ alin. (1) și (2) din Regulamentul Senatului încalcă art. 151 alin. (1) din Constituție, întrucât acest text constituțional nu stabilește o ordine constituțională pentru sesizarea Camerelor cu inițiativa de revizuire. Practic, Senatul și-a restrâns competența pe care art. 150 din Constituție i-o acordă, anume de a putea fi sesizată prima cu inițiativa de revizuire și a limitat libertatea inițiatorilor proiectului sau propunerii de revizuire în a-și alege Camera la care să o depună, ceea ce contravine, de asemenea, art. 150 din Constituție.

8. Cu privire la încălcarea art. 64 alin. (1) din Constituție privind autonomia parlamentară, se arată că Senatul a stabilit atribuții în sarcina celeilalte Camere, cu alte cuvinte s-a reglementat un raport juridic între inițiatorul revizuirii și Camera Deputaților, drept care și acest text constituțional este încălcat. Pentru aceleași argumente, contravine art. 64 alin. (1) din Constituție și art. 149⁴ din Regulamentul Senatului.

9. Art. 149² alin. (6) din Regulamentul Senatului încalcă procedura de revizuire prevăzută de art. 151 din Constituție prin încetarea procesului legislativ doar prin simpla exprimare de voință a Senatului și împiedicarea „navetei legislative” în cazul revizuirii Constituției. Această consecință juridică este posibilă doar în privința procedurii de adoptare a legilor organice și

ordinare. Eliminându-se „naveta legislativă” care ar fi putut deschide opțiunea medierii, se încalcă prevederile art. 151 din Constituție referitoare la procedura revizuirii acesteia.

10. În susținerea celor de mai sus, sunt invocate și prevederile Legii nr. 189/1999 privind exercitarea inițiativei legislative de către cetățeni, din cuprinsul cărora rezultă că nu era realizată nicio distincție între cele două Camere în procedura revizuirii, terminologia folosită de legiuitor referindu-se la Camera la care s-a înregistrat inițiativa.

11. Se concluzionează în sensul că legiuitorul constituant a gândit procedura revizuirii Constituției în mod diferit și mult mai rigid decât procedura de modificare a celorlalte legi ordinare sau organice, iar această diferență de reglementare se menține și sub aspect procedural, făcând ca întreaga procedură de revizuire a Constituției să funcționeze ca o instituție autonomă, cu o configurație distinctă inclusiv procedural. Așadar, prevederile Constituției nu reglementează o ordine de sesizare a Camerelor Parlamentului, prin urmare inițiativele de revizuire pot fi depuse la oricare dintre acestea. Ambele Camere au atribuții identice în materia revizuirii Constituției, fiind abilitate direct prin Constituție ca și Camere de revizuire potrivit interpretării teleologice, iar parlamentarii au dreptul constituțional de a iniția revizuirea chiar la Camera din care fac parte.

12. Pe rolul Curții se află și soluționarea sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Senatului nr. 37/2017 privind modificarea și completarea Regulamentului Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, sesizare formulată de grupul parlamentar al Uniunii Salvați România.

13. Sesizarea de neconstituționalitate menționată la paragraful precedent a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 6.679 din 30 mai 2017 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.877C/2017 și a fost motivată identic cu sesizarea de neconstituționalitate care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.876C/2017.

14. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizările au fost comunicate președintelui Senatului pentru a comunica punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului.

15. **Președintele Senatului** a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. XXXV/3.296 din 20 iunie 2017, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, prin care se apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

16. În acest sens, se arată că inițiatorii modificării operate asupra Regulamentului Senatului, luând în considerare că nu există o reglementare a vreunei proceduri speciale de revizuire a Constituției și că inițiativa legislativă nu urmează circuitul specific legilor ordinare și legilor organice care este prevăzut *expressis verbis* în Constituție, ci pe cel specific, așa cum este prevăzut în art. 151 din Constituție, în care se pronunță mai întâi Camera Deputaților și apoi Senatul, au elaborat propunerile de modificare a Regulamentului Senatului, adoptate prin Hotărârea Senatului nr. 37/2017. Inițial, la elaborarea propunerii de modificare s-a avut în vedere faptul că principalele prevederi ale Regulamentelor, pe lângă cele privind asigurarea unui parcurs legislativ în ambele Camere, ar trebui să cuprindă procedura medierii, respectiv constituirea comisiei de mediere, pentru cazurile în care propunerile adoptate de acestea ar avea prevederi diferite ori pentru situația în care cele două Camere ale Parlamentului s-ar pronunța în mod diferit asupra inițiativei legislative prin respingere sau prin adoptare a acesteia. La ipoteza din urmă s-a renunțat, atât pentru faptul că însuși textul

constituțional în vigoare exclude ipoteza respingerii, cât și pentru a nu putea fi invocată încălcarea principiului bicameralismului în ceea ce privește regulile referitoare la parcursul de legiferare a inițiativelor de revizuire. În acest sens, se arată că din interpretarea textului constituțional al art. 151, în ceea ce privește „naveta legislativă” și procedura de mediere, reiese că, în cazul în care una dintre Camere nu adoptă, respingând în integralitate textul, nu mai intră în discuție vreo inițiativă legislativă de revizuire care să fie adoptată de Parlament. Inițiativa trebuie adoptată de ambele Camere ale Parlamentului. În consecință, nu se pot media două soluții diferite (adoptarea, respectiv respingerea inițiativei), ci doar textele aflate în divergență. Astfel, nu reiese că Senatul ar fi Camera decizională în cazul în care ar respinge o inițiativă legislativă de revizuire adoptată de Camera Deputaților, respingerea fiind definitivă, cum de altfel este și Camera Deputaților care, dezbătând în prima Cameră, nu mai transmite Senatului decât o inițiativă pe care a adoptat-o cu sau fără modificări. În cazul respingerii de către Camera Deputaților, respingerea se consideră a fi definitivă. În acest sens a fost redactat art. 149¹ alin. (2) din Regulamentul Senatului. În consecință, în procedura de revizuire a Constituției, Camerele Parlamentului sunt implicate în aceeași măsură, având puteri egale.

17. Se mai arată că bicameralismul perfect nu se referă la ordinea sesizării, ci la greutatea competențelor în examinarea procesului de revizuire, ambele Camere fiind egal competente. În dispoziția constituțională menționată, respectiv art. 151, legiuitorul constituant derivat a prevăzut prepoziția „de”, pe lângă conjuncția coordonatoare „și”, care stabilește că inițiativa de revizuire trebuie adoptată de fiecare Cameră, în parte, în ordinea stabilită în termeni imperativi de aceasta.

18. Prin dispozițiile actualei Constituții a fost eliminată prevederea care lăsa la latitudinea inițiatorului de a-și alege Camera unde să depună propunerea legislativă spre dezbateră și adoptare. Pe cale de consecință, pentru identitate de rațiune, și în cadrul procedurii speciale de revizuire trebuie prevăzută procedura sesizării Camerelor.

19. În consecință, prin ordinea în care se pronunță cele două Camere ale Parlamentului, dată de enumerarea prevăzută în dispoziția constituțională, nu se încalcă principiul bicameralismului perfect, pentru că nu se referă la momentul sesizării, ci la greutatea competențelor, iar inițiativa legislativă de revizuire va putea fi supusă referendumului național doar dacă ambele Camere, în egală măsură, adoptă textul de revizuire.

20. Curtea, având în vedere că sesizările de neconstituționalitate care formează obiectul dosarelor sus-menționate au conținut identic, în temeiul art. 139 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, a dispus conexarea Dosarului nr. 1.877C/2016 la Dosarul nr. 1.876C/2016, care este primul înregistrat.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, dispozițiile regulamentare criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. c) din Constituție și ale art. 1, art. 10, art. 27—28 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra sesizării de neconstituționalitate.

22. Obiectul controlului de constituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile Hotărârii Senatului nr. 37/2017 privind modificarea și completarea Regulamentului Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 21 aprilie 2017. În realitate, Curtea reține că sunt criticate prevederile art. 149¹, art. 149² alin. (6) și art. 149⁴ din Regulamentul Senatului, astfel cum a fost modificat și completat prin Hotărârea Senatului nr. 37/2017. Mai mult, având în vedere critica de neconstituționalitate și motivarea acesteia, Curtea reține ca obiect al sesizării, pe lângă textele regulamentare antereferte, și art. 149³ din același regulament. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 149¹: „(1) Inițiativele de revizuire a Constituției României se depun, în vederea dezbaterii și adoptării, la Biroul permanent al Camerei Deputaților.

(2) Inițiativa de revizuire adoptată de Camera Deputaților se transmite Senatului, în vederea dezbaterii și adoptării.”

— Art. 149² alin. (6): „(6) În cazul în care Senatul respinge inițiativa de revizuire adoptată anterior de Camera Deputaților, procedura legislativă încetează.”

— Art. 149³: „(1) În cazul în care cele două Camere adoptă inițiativa de revizuire în redactări diferite, președintele Senatului și președintele Camerei Deputaților vor iniția procedura de mediere.

(2) În acest scop, Biroul permanent va propune Senatului, după consultarea liderilor grupurilor parlamentare, un număr de 7 senatori care vor face parte din comisia de mediere, urmărindu-se respectarea configurației politice a Senatului.

(3) Senatorii aprobați de plenul Senatului, împreună cu 7 deputați desemnați de Camera Deputaților, formează comisia de mediere.”

— Art. 149⁴: „(1) Comisia de mediere se reunește la sediul uneia dintre Camere la convocarea președintelui comisiei sesizate în fond la Senat și stabilește regulile după care își va desfășura activitatea, inclusiv termenul în care urmează să prezinte raportul.

(2) Conducerea lucrărilor se realizează prin rotație de către un senator sau un deputat, stabilit de comisie.

(3) Hotărârile comisiei se iau cu votul majorității membrilor prezenți ai acesteia, în condiții de cvorum.

(4) Raportul comisiei de mediere se dezbate în fiecare Cameră.

(5) Se supun la vot numai soluțiile propuse de comisia de mediere care sunt diferite de cele adoptate inițial de Senat. Raportul comisiei de mediere se adoptă, în fiecare dintre cele două Camere, cu votul a cel puțin două treimi din numărul membrilor fiecărei Camere.

(6) În cazul în care comisia de mediere nu ajunge la un acord cu privire la textele aflate în divergență, în termenul stabilit potrivit alin. (1), sau dacă una dintre Camere nu aprobă raportul comisiei de mediere, textele rămase în divergență se supun dezbaterii în ședință comună a celor două Camere, potrivit Regulamentului activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului.

(7) Camera Deputaților și Senatul, în ședință comună, hotărăsc cu votul a cel puțin trei pătrimi din numărul deputaților și senatorilor.”

23. Dispozițiile constituționale invocate în susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt cele ale art. 64 alin. (1) privind autonomia regulamentară a Camerelor Parlamentului și art. 150—151 privind procedura de revizuire a Constituției.

24. Examinând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 146 lit. c) din Constituție atât sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de un număr de 26 de senatori, respectiv un grup parlamentar din Camera a cărei hotărâre se contestă, cât și al obiectului său, fiind vorba de Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările aduse prin Hotărârea Senatului nr. 37/2017.

25. Curtea observă că principalele critici de neconstituționalitate aduse art. 149¹ și art. 149² alin. (6) din Regulament se referă la faptul că Senatul a stabilit că, în cazul inițiativei de revizuire a Constituției, prima Cameră sesizată este Camera Deputaților, în condițiile în care textul Constituției nu reglementează în materia revizuirii Constituției un asemenea mod de sesizare a Camerelor, iar Senatul devine Cameră decizională.

26. Curtea reține că, potrivit Constituției nerevizuite, proiectele de legi sau propunerile legislative dacă au fost adoptate de una din Camere se trimiteau celeilalte Camere a Parlamentului. Dacă aceasta din urmă respingea proiectul de lege sau propunerea legislativă, ele se trimiteau pentru o nouă dezbaterie Camerei care le-a adoptat. O nouă respingere era definitivă [art. 75 din Constituția nerevizuită]. Prin urmare, numai proiectele de legi sau propunerile legislative care au fost adoptate puteau fi transmise celeilalte Camere spre adoptare. Potrivit art. 76 din Constituția nerevizuită, dacă una dintre Camere adopta un proiect de lege sau o propunere legislativă într-o redactare diferită de cea adoptată de cealaltă Cameră, președinții Camerelor inițiau, prin intermediul unei comisii paritare, procedura de mediere. În cazul în care comisia nu ajungea la un acord sau dacă una din Camere nu aproba raportul comisiei de mediere, textele aflate în divergență se supuneau dezbaterii Camerei Deputaților și Senatului, în ședință comună. În acest mod se adopta textul definitiv, cu votul majorității absolute sau relative, în funcție de caracterul organic sau ordinar al legii.

27. Curtea reține că această procedură de sesizare se aplica în privința legilor organice și ordinare. Deși legile de revizuire a Constituției aveau un alt sediu al materiei [art. 146—148 din Constituție], procedura parlamentară de adoptare a legii de revizuire se realiza, în mare parte, potrivit procedurii de adoptare a legilor organice și ordinare. Deosebirile dintre aceste două proceduri erau: lipsa dreptului de inițiativă a Guvernului, acesta putând propune Președintelui României să inițieze un asemenea demers, faptul că inițiativa parlamentară vizează cel puțin o pătrime din numărul deputaților sau al senatorilor, inițiativa cetățenească cel puțin 500.000 de cetățeni cu drept de vot, majoritatea de vot diferită la adoptarea legii de revizuire atât în ipoteza adoptării acesteia fără procedura de mediere, cât și în ipoteza adoptării acesteia în urma procedurii de mediere, precum și aprobarea prin referendum a legii de revizuire. În schimb, concepția generală asupra procedurii parlamentare de adoptare a legii de revizuire era similară cu cea specifică celorlalte categorii de legi.

28. În urma revizuirii Constituției din anul 2003, procedura de adoptare a legilor organice și ordinare s-a modificat radical, în sensul că fiecare Cameră a Parlamentului a fost înzestrată cu o anumită competență, iar sesizarea Camerelor a fost supusă unui regim constituțional strict reglementat de art. 75 din Constituție. S-a ajuns la conceptualizarea noțiunilor de Cameră de reflecție și Cameră decizională, tipologii de Camere expres calificate ca atare prin Constituție, în funcție de domeniul în care

este adoptată legea respectivă [a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 747 din 4 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 11 decembrie 2015]. Prin urmare, în principiu, fiecare dintre cele două Camere are un rol și competențe determinate. Se constată, așadar, că, normativizându-se acest bicameralism diferențiat, s-a renunțat la procedura medierii, care era expresia bicameralismului perfect din perioada 1991—2003.

29. Prin Decizia nr. 148 din 16 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 12 mai 2003, Curtea a stabilit că prin distribuirea unor competențe exclusive unei Camere, se poate însă nega, în fapt, orice contribuție a primei Camere, fenomen ce poate prezenta anumite riscuri politice, mai ales în cazul în care Senatul și Camera Deputaților au configurații politice diferite. Avantajul pe care îl prezintă noua competență a Camerelor rezidă în eliminarea procedurii de mediere și a dezbaterii în plenul celor două Camere a textelor rămase în divergență, ca urmare a eșuării medierii ori a neaprobării raportului comisiei de mediere într-o Cameră sau în ambele Camere. Totuși, în privința legilor constituționale, legiuitorul constituant derivat nu a stabilit dihotomia Cameră de reflecție/Cameră decizională și nu a eliminat procedura medierii, păstrând-o neschimbată. Așadar, deși, în urma modificării Constituției în 2003, s-a eliminat din procedura legislativă generală instituția medierii, în cazul procedurii de revizuire — **ca expresie a legitimității egale a Camerelor Parlamentului** — s-a menținut medierea în caz de divergență între două texte adoptate diferit în cele două corpuri legiuitoare. Practic, în această procedură s-a menținut bicameralismul perfect, voința niciuneia dintre Camere neputând să prevaleze *ab initio* celeilalte pentru rațiuni lesne de înțeles: importanța procedurii și necesitatea unui consens cât mai mare la nivel parlamentar pentru modificarea Constituției statului, Constituție calificată drept rigidă sub aspectul modului său de revizuire. Desigur, și aici există o singură excepție, respectiv în ipoteza respingerii de două ori de către cea de-a doua Cameră a proiectului/propunerii legislative adoptate de către prima Cameră sesizată. În schimb, dacă proiectul/propunerea legislativă au fost adoptate în variante redacționale diferite, se inițiază procedura de mediere și de divergență, după caz.

30. Așadar, în privința inițiativei de revizuire a Constituției, legiuitorul constituant a păstrat procedura parlamentară aplicabilă acesteia încă din anul 1991, astfel cum aceasta a fost concepută de legiuitorul constituant originar. Or, astfel cum s-a arătat, această procedură era similară cu cea de adoptare, anterior anului 2003, a legilor organice și ordinare, iar elementele de similitudine se identifică și în privința modului de sesizare a Camerelor, a procedurii de mediere și a celei de divergență, dacă prin mediere nu se ajunge la un acord. **Această procedură nu presupunea stabilirea unei prime Camere sesizate și a uneia care decidea, consecutiv pronunțării primeia, în mod definitiv, sesizarea Camerelor fiind lăsată la libera apreciere a inițiatorului.**

31. *Mutatis mutandis*, sesizarea Camerelor prin înregistrarea inițiativei de revizuire era lăsată la libera apreciere a inițiatorului procedurii, cu anumite nuanțări în privința inițiativei legislative parlamentare, având în vedere că ambele Camere aveau același rol în adoptarea proiectului/propunerii de revizuire a Constituției. În măsura în care acestea erau adoptate într-o redactare diferită, era inițiată procedura de mediere. Dacă nu se ajungea la un acord sau dacă una din Camere nu aproba

raportul comisiei de mediere, se iniția procedura de divergență, iar votul era exprimat în ședința comună a celor două Camere.

32. În prezent, singura procedură parlamentară care a păstrat bicameralismul perfect, caracterizat prin înzestrarea cu același rol a Camerelor în cadrul procesului legislativ, este procedura de revizuire a Constituției. Prin urmare, **nu există niciun motiv ca, prin intermediul regulamentului parlamentar, să se conceapă în privința procedurii de revizuire a Constituției o nouă filozofie a sesizării Camerelor după modelul art. 75 și următoarele din Constituția revizuită sau împrumutând elemente din cadrul acestei proceduri.** Din contră, **procedura parlamentară de revizuire a Constituției este una distinctă, cu un regim juridic propriu, diferit de cel ce caracterizează bicameralismul diferențiat aplicat în privința legilor organice și ordinare.** Chiar dacă elementele procedurii legislative ce caracterizează bicameralismul perfect nu mai sunt expres normativizate, astfel cum erau în art. 75 și art. 76 din Constituția nerevizuită, nu înseamnă că prin regulamentul parlamentar aplicabil nu se pot prevedea reguli procedurale care să dea substanță bicameralismului perfect enunțat în art. 151 din Constituție. Schimbarea opticii constituantului în privința procedurii de adoptare a legilor organice și ordinare nu echivalează cu o aplicare prin analogie a acestora în privința procedurii parlamentare de revizuire a Constituției; din contră, aceasta își menține configurația juridică proprie, chiar în lipsa reglementărilor de detaliu cuprinse la fostele art. 75 și 76 din Constituție și revine, din punct de vedere normativ, regulamentului sarcina de a le stabili și detalia.

33. Curtea mai constată că, dacă prin regulamentul unei Camere se stabilesc reguli de competență necuprinse în Constituție, care într-un fel sau altul, direct sau indirect, afectează activitatea celeilalte Camere se încalcă nu numai dispozițiile constituționale referitoare la repartizarea de competențe între cele două Camere, dar și cele privind autonomia parlamentară în sensul că se ajunge, în mod inevitabil, la normarea activității celeilalte Camere.

34. **Având în vedere cele expuse, Curtea constată că dispozițiile art. 149¹ din Regulamentul Senatului încalcă art. 151 din Constituție.** De asemenea, Curtea reține că art. 150 din Constituție nu are incidență în cauză, întrucât problematica analizată vizează modul de desfășurare a procedurii parlamentare/sesizarea Camerelor, deci o procedură internă de lucru a Parlamentului, nefiind pusă în discuție competența titularilor dreptului de a exercita inițiativa de revizuire a Constituției.

35. Cu privire la art. 149² alin. (6) din Regulament, **Curtea constată că și aceasta este neconstituțional pentru motivele sus menționate, încalcându-se, de asemenea, art. 151 din Constituție.** Practic, acest text, prevăzând că „*în cazul în care Senatul respinge inițiativa de revizuire adoptată anterior de Camera Deputaților, procedura legislativă încetează*”, împrumută un element ce caracterizează bicameralismul diferențiat, mai exact art. 75 alin. (3) din Constituția revizuită, potrivit căruia „*După adoptare sau respingere de către prima Cameră sesizată, proiectul sau propunerea legislativă se trimite celeilalte Camere care va decide definitiv*”. Practic, Senatul a devenit o veritabilă Cameră decizională, ceea ce este inadmisibil în procedura parlamentară a revizuirii Constituției. În realitate, într-o asemenea ipoteză, cea de-a doua Cameră sesizată trimite primei Camere proiectul/propunerea legislativă spre o nouă dezbateră, iar, în

caz de respingere, procedura încetează, însă, în cazul în care aceasta este adoptată din nou, procedura va înceta după o nouă respingere de către cea de-a doua Cameră. Dacă, în schimb, cea de-a doua Cameră sesizată o adoptă într-o formă nemodificată față de cea a celeilalte Camere, ea se va considera adoptată. Desigur, adoptarea într-o altă variantă redacțională a legii duce la inițierea procedurii de mediere. Practic, prin această navetă legislativă, se dă posibilitatea adoptării proiectului/propunerii legislative prin evaluarea și reevaluarea soluțiilor legislative propuse.

36. O altă critică de neconstituționalitate a autorilor sesizării vizează încălcarea art. 64 alin. (1) din Constituție referitor la autonomia regulamentară a Camerelor Parlamentului.

37. Pentru a răspunde criticilor de neconstituționalitate, Curtea reține considerentele de principiu enunțate în Decizia nr. 45 din 17 mai 1994 și Decizia nr. 46 din 17 mai 1994, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 27 mai 1994, și anume faptul că Regulamentul Camerei Deputaților/Senatului este o hotărâre care reglementează organizarea internă și proprie a Camerei, astfel că „prevederile sale nu pot stabili drepturi și obligații decât pentru deputați, precum și pentru autoritățile, demnitarii și funcționarii publici, în funcție de raporturile constituționale pe care le au cu Camera. Ca atare, prin Regulamentul Camerei Deputaților/Senatului nu se pot stabili drepturi și mai ales obligații în sarcina unor subiecte de drept din afara Camerei Deputaților/Senatului, subiecte de drept care nu se încadrează în cele circumstanțiate mai înainte” [a se vedea și Decizia nr. 602 din 14 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 18 noiembrie 2005, Decizia nr. 317 din 13 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 23 mai 2006, sau Decizia nr. 1.231 din 29 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 6 noiembrie 2009]. Prevederile Regulamentului Senatului sunt constituționale în măsura în care privesc numai organizarea internă și funcționarea acestuia [Decizia nr. 46 din 17 mai 1994]. Prevederile Regulamentului Camerei Deputaților sunt

constituționale în măsura în care privesc numai organizarea internă și funcționarea acestuia [Decizia nr. 45 din 17 mai 1994]. Astfel, este evident că, potrivit jurisprudenței sus citate, date în aplicarea art. 64 alin. (1) din Constituție, Regulamentul Camerei Deputaților nu poate reglementa în niciun mod activitatea Senatului și viceversa. De asemenea, niciunul dintre cele două regulamente nu poate reglementa unilateral și separat aspecte care vizează activitatea comună a celor două Camere.

38. Raportat la cauza de față, Curtea constată că **art. 149¹, art. 149³ și art. 149⁴ din Regulamentul Senatului cuprind reglementări care vizează desfășurarea activității Camerei Deputaților sau a activităților comune celor două Camere ale Parlamentului**, stabilind, pe de o parte, competența Camerei Deputaților de primă Cameră sesizată în privința inițiativelor de revizuire a Constituției [art. 149¹] și, pe de altă parte, procedura de constituire și de lucru a comisiei de mediere [art. 149³ și art. 149⁴]. De asemenea, în sensul celor de mai sus, Curtea mai reține că art. 151 alin. (1) din Constituție nu stabilește o ordine de sesizare a celor două Camere, având în vedere că, în tot cuprinsul Constituției, denumirile membrilor celor două Camere sau a celor două Camere sunt ordonate alfabetic, aspect care nu indică nicio ordine de precădere sau importanță [a se vedea și Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014, pronunțată asupra unei inițiative de revizuire a Constituției care și-a propus, printre altele, inversarea ordinii de enumerare a subiectelor antereferte, fără să se fi adus în discuție vreo modificare a ordinii de sesizare a Camerelor în cadrul art. 151 din Constituție].

39. **În aceste condiții, o asemenea reglementare nu poate fi decât neconstituțională, fiind contrară dispozițiilor constituționale ale art. 64 alin. (1) și, respectiv, art. 65 alin. (2) teza introductivă, potrivit căreia „Camerale își desfășoară lucrările și în ședințe comune, potrivit unui regulament adoptat cu votul majorității deputaților și senatorilor [...]”.**

40. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. c) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.c), al art. 27 alin. (1) și al art. 28 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea de neconstituționalitate formulată și constată că dispozițiile art. 149¹, art. 149² alin. (6), art. 149³ și art. 149⁴ din Regulamentul Senatului sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE MANAGEMENT AL CALITĂȚII ÎN SĂNĂTATE

ORDIN

privind aprobarea modalității de plată a taxei de acreditare, valabilă pentru ciclul de acreditare corespunzător perioadei 2017—2021

Având în vedere:

— Referatul Direcției generale de management al calității în sănătate și al Direcției economice, aprobat cu nr. 381/C.V. din data de 12.07.2017;

— dispozițiile art. 173 alin. (8) coroborate cu cele ale art. 215, precum și ale art. 249 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate nr. 1.350/668/2016 privind aprobarea modalității de calcul al taxei de acreditare, valabilă pentru ciclul de acreditare corespunzător perioadei 2017—2021,

în temeiul art. 10 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 629/2015 privind componența, atribuțiile, modul de organizare și funcționare ale Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate,

președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Taxa de acreditare, valabilă pentru ciclul de acreditare corespunzător perioadei 2017—2021, care include costurile aferente evaluării în vederea acreditării și monitorizării încadrării unității sanitare în nivelul de acreditare acordat, pentru o perioadă de 5 ani se achită în trei tranșe, corespunzătoare etapelor principale ale procesului de acreditare, după cum urmează:

a) prima tranșă, reprezentând 30% din valoarea taxei de acreditare estimată și comunicată conform art. 4 lit. c) din Procedura și metodologia de evaluare și acreditare a spitalelor, aprobată prin Ordinul ministrului sănătății nr. 446/2017 privind aprobarea Standardelor, Procedurii și metodologiei de evaluare și acreditare a spitalelor, în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii de către unitatea sanitară a respectivei comunicări;

b) a doua tranșă, reprezentând 40% din valoarea estimată și comunicată a taxei de acreditare, în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea înștiințării de plată, care se transmite cu 3 luni calendaristice anterior datei estimate pentru începerea vizitei de evaluare;

c) a treia tranșă, reprezentând diferența dintre valoarea achitată în primele două tranșe prevăzute la lit. a) și b) și valoarea finală a taxei de acreditare, calculată conform art. 4

lit. d) din Procedura și metodologia de evaluare și acreditare a spitalelor, aprobată prin Ordinul ministrului sănătății nr. 446/2017, în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii de către unitatea sanitară a raportului de evaluare.

(2) Neplata la scadență a tranșelor prevăzute la alin. (1) produce dobânzi penalizatoare calculate potrivit prevederilor legale, care curg de la scadență până la momentul plății.

(3) Neplata tranșei prevăzute la alin. (1) lit. c) în termen de maximum 3 luni de la data primirii raportului de evaluare atrage încetarea procesului de acreditare. Procesul de acreditare poate fi reinițiat, la cererea unității sanitare, cu aprobarea Colegiului director al Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate, conform prevederilor art. 4 din Procedura și metodologia de evaluare și acreditare a spitalelor, aprobată prin Ordinul ministrului sănătății nr. 446/2017.

Art. 2. — Pentru perioada de valabilitate a acreditării unei unități sanitare, taxa de reevaluare la cerere se achită în modalitățile și la termenele prevăzute la art. 1, care se aplică în mod corespunzător.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate,

Vasile Cepoi

București, 12 iulie 2017.

Nr. 148.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE MANAGEMENT AL CALITĂȚII ÎN SĂNĂTATE

ORDIN**privind aprobarea tarifului orar de plată a serviciilor prestate de către evaluatorii de servicii de sănătate în cadrul comisiilor de evaluare a unităților sanitare în vederea acreditării în ciclul de acreditare corespunzător perioadei 2017—2021**

Având în vedere:

— Referatul Direcției generale de management al calității în sănătate și al Direcției economice aprobat sub nr. 386/C.V. din data de 12.07.2017;

— prevederile Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 173 alin. (10) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare, și cu cele ale art. 101 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 395/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractului de achiziție publică/acordului-cadru din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare;

— Nota privind fundamentarea tarifului orar de plată a serviciilor prestate de către evaluatorii de servicii de sănătate în cadrul comisiilor de evaluare a unităților sanitare în vederea acreditării în ciclul de acreditare corespunzător perioadei 2017—2021, elaborată de către Direcția economică sub nr. 332/D.E./12.07.2017, aprobată sub nr. 385/C.V. din data de 12.07.2017,

în temeiul art. 10 alin. (1) și al art. 17 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 629/2015 privind componența, atribuțiile, modul de organizare și funcționare ale Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate,

președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă nivelul tarifului orar de plată a serviciilor prestate de către evaluatorii de servicii de sănătate în cadrul comisiilor de evaluare a unităților sanitare în vederea acreditării în ciclul de acreditare corespunzător perioadei 2017—2021, în baza contractelor ce se încheie între Autoritatea Națională de Management al Calității în Sănătate și aceștia, la valoarea de 100 lei.

(2) Din contravaloarea serviciilor prestate prevăzute la alin. (1), Autoritatea Națională de Management al Calității în Sănătate reține și virează, conform legii, sumele aferente impozitului pe venit și contribuțiilor datorate de către evaluatori la bugetele asigurărilor sociale și fondurilor speciale.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate,
Vasile Cepoi

București, 12 iulie 2017.
Nr. 150.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

